

O NEVĚŘĚ TROCHU JINAK

Ida Myslikovjanová

Obsah

Předmluva.....	7
I. Trocha teorie.....	11
Když se řekne nevěra.....	12
Je vina vždy jen na straně nevěrného partnera?.....	16
S nevěrou souvisí stovky otázek.....	19
Patent na nevěru Miroslava Plzáka	20
Co vede k nevěrám?.....	27
Je nevěra důvodem k rozvodu?.....	32
II. A teď trocha praxe.....	41
Manželství s ručením omezeným.....	42
Satisfakce se nekoná.....	48
Manželství z rozumu.....	53
Chci vás obě.....	59
S cizí ženou v našem pokoji.....	67
Od manželky k milence a zpět	76
Zhroutil se mi svět.....	83
A jsme si kvit.....	91
Když nefunguje sex	99
Dva roky jsme spolu nespali	110
Ona nebo já	121
Zásahy rodičů	129
V hlavní roli tchyně.....	136
Matka na plný úvazek	142
Rodinný přítel.....	147
Život s workoholikem.....	151

Nevěra a důvěra	157
Duchovní láska.....	162
Virtuální nevěra.....	169
Chodím s ženáčem	173
Rozvedl se – a co dál?	181
III. Na koho se obrátit, když nevíme jak dál	187
Na koho se tedy obrátit?	190
IV. A co s tím vším?.....	193
Několik úvah na závěr, aby nevěra neohrožovala váš vztah	194
Použitá literatura.....	201

Jsou záletníci (do této kategorie spadají především muži), kteří bezostyšně podvádějí manželku jen proto, že potřebují kouzlo nového, neotřelého a většinou i mladého těla, aniž by si na cokoliv u manželky stěžovali. Sem patří nenapravitelní sukničkáři, kteří se obvykle nechtějí kvůli své nevěře rozvádět, protože mimomanželský vztah je pro ně jen jakýsi nadstandard, třesnička na dortu, přilepšení k manželství, kvůli němuž by rodinu nikdy neopustili.

Jsou však mezi námi i tací, kteří nevěru vidí jako jediné východisko z neuspokojivého manželství, v němž dlouhodobě strádají.

Jak se má muž vypořádat s frigidní manželkou nebo manželkou, která z nejrůznějších důvodů dlouhodobě odmítá sex? Co když žena po narození dítěte dává manželovi najevo, že svou biologickou povinnost splnil a že ho už vlastně nepotřebuje? Nebo co když je manžel pracovníě tak vytížený, že se domů chodí jen vyspat? A co tehdy, když se manžel chová jako despota, vedle něhož se žena neodvážá pomalu ani promluvit, natož pak vyjádřit na něco vlastní názor?

Nebo je snad lepší se rozvést s partnerem, který trvale onemocněl a nemůže sexuálně

žít, než o něj pečovat a najít si přitom někoho, kdo bude kompenzovat jeho neschopnost?

Dívat se na nevěru pouze jednostranným pohledem může být hodně zavádějící. Není to černobílé téma a nelze ho zobecnit do jednoduché poučky nebo vyřešit podle jednoznačného návodu.

S nevěrou souvisí stovky otázek

„Zabránit krádeži auta mohou jedině v případě, že ho nevlastním. A zabránit partnerově nevěře mohou jen tehdy, pokud se nikdy nezamiluji a nevstoupím do manželství.“

Miroslav Plzák

Co je a co ještě není nevěra? Je to pouze fyzický kontakt (tedy dokonaná nevěra), nebo se dá za nevěru považovat už pouhý flirt či milostné e-maily a esemesky?

Jak se zachovat, když vše vyjde najevo? Když svého partnera milujeme a on se dělí o své city s někým jiným? Dělat, že se nic neděje? Nebo se přímo zeptat?

A co kdyby nás manžel chtěl nejraději obět? Naučit se s tím žít?

Katolická církev tedy nevěru pokrytecky odsuzuje, nicméně nedovoluje se kvůli ní rozvést. A v případě, že se člověk rozvede, nemá právo vstoupit do nového manželství (byť by byl právě on podváděným partnerem). Ale nestaví se k nevěře stejně pokrytecky Miroslav Plzák, když říká, že ji můžeme páchat, ale nesmíme se k ní přiznat a už vůbec nemáme právo se kvůli ní rozvádět?

„Co považuji za vrcholně nemravné, je nevěra, kdy se jeden partner zamiluje do třetí osoby a rozvede se kvůli tomu. To by měl být trestný čin.“

Miroslav Plzák tedy očividně připouští sexuální nevěru bez citové zaangażovanosti, jak ji preferují někteří muži. U žen je naopak častější citová nevěra spojená se zamilovaností a pálením mostů, která je samozřejmě pro manželství mnohem nebezpečnější. Je však jeden druh nevěry ospravedlnitelnější než druhý jen proto, že více či méně ohrožuje stabilitu rodiny?

Jaká je tedy realita? Jak lidé nevěru prožívají? A proč se jí vůbec dopouštějí?

Ani na tyto otázky neexistuje jednoznačná odpověď. Každý člověk je jiný, stejně jako se liší každý partnerský vztah. To, co by bylo přípustné pro jednoho, může být na-

„Jsou to především reakce podváděného partnera, které mohou z této situace udělat situaci rozvodovou.“

Zarážející je i fakt, že Miroslav Plzák se nezmiňuje o tom, co dělat, aby k nevěrám nedocházelo tak často, ale pouze opakovaně zdůrazňuje, co dělat s následky něčeho, co považuje za tak samozřejmé jako vzduch k dýchání. Tedy jak nevěru zatajit, a pokud už se provalí, jak ji ospravedlnit a hlavně zlehčit, protože údajně není důvod se nad něčím tak nepodstatným ani pozastavovat.

„Nahodile odhalenou nevěru nutno odbýt jen konfrontací nebo drobnou krizí,“ píše Miroslav Plzák ve své knize *Manželská tonutí*.

Není to opět jen úhel pohledu muže, který hledá ospravedlnění pro mimomanželské vztahy, místo aby nabídl návod, jak nevěrám předcházet? Proč se v jeho knihách nedočteme, že by možná nevěry nebyly tak časté, pokud by byl sex pro obě strany kvalitní a pokud by pro to také oba partneři něco udělali? Miroslav Plzák naopak nabádá k tomu, že by si manželé měli vyhovět tím, že si *„musí najít milence, aby jim sex nerozbil manželství“*.

Pro malou část populace to může být docela dobrá rada, která dětem zachová rodinu. Ovšem to, co může vyhovovat jednomu, bude jen sotva přijatelné pro všechny. Obávám se, že se jedná o příliš úzký pohled na záležitost nevěry, navíc pohled muže, který má přece jen jiný způsob prožívání než převážná většina žen. Nejsem si tedy jistá, zda je to nejšťastněji zvolený návod, jak s nevěrami zacházet, jak jim předcházet a jak se s nimi vypořádat.

Skutečně se nedomnívám, že by bylo možné nevěru z našeho života vymýtit. Vždy mezi námi byli a budou jedinci, kteří nejsou schopni setrvat v jednom vztahu jen proto, že mají vyšší sexuální nároky, jež partner ani při nejlepší vůli není schopen uspokojit, nebo potřebují stále nové zážitky k tomu, aby mohli sexuálně fungovat. Takové partnery – zejména muže (kteří mimochodem opravdu mohou být současně milující otcové i pozorní manželé zajišťující bezchybně finanční i jiný chod domácnosti) – patrně nepředěláme a je na nás, jestli ustojíme jejich zálety, které z jejich strany obvykle nemají tendenci vést k rozvodu nebo jakémukoliv ohrožení rodiny.

Stejně tak ženy, které mají tendenci se zamilovávat a neustále čekají na svého prince na bílém koni, aby je odvezl z šedi všedních povinností. Ženy, které jsou nespokojené se svým údělem v rodině, s manželem, jehož často označují za původce svého životního omylu a zklamání. Ženy s touhou po romantice, která je obvykle spojována se začátkem vztahu a se zamilovaností. To všechno jsou typy, které mohou mít sníženou odolnost vůči svádění kolegy na pracovišti nebo kamaráda, jenž jim vyléčí bolavou duši, když je právě rozčiluje nevšimavý manžel.

Kdybychom vzali v úvahu pouze podobné typy nevěrníků, dojdeme patrně k závěru, že z hlediska podváděného partnera opravdu nemá smysl se kvůli nové lásce rozvádět, protože v jakémkoliv dalším trvalém vztahu se situace bude dříve či později opakovat. Tedy po několika letech (u někoho měsících či dokonce týdnech) opětovná ztráta zájmu o partnera, jenž už nemůže nabídnout kouzlo nového, obrovská zamilovanost do jiného člověka... a tak bychom mohli pokračovat.

Ale co ti, kteří nejsou primárně záletní, ale do náručí milenky nebo milence je doslova dohnal partner tím, že dlouhodobě od-

mítal sex (a podotýkám, že ne vždy odmítajícím musí být žena, jak se obvykle traduje)? Co když takový odmítaný člověk není schopen trvale bez sexu fungovat, ale zároveň je disponován pro monogamní vztah a nemí si představit, že by měl sedět na dvou židlích? Co ti, kteří svou nevěru pojali jako pouhé východisko z nouze a přitom se zcela nepatříčně, jak by řekl Miroslav Plzák, do mimomanželského partnera zamilovali? Ani takový člověk se nemá kvůli nevěře rozvádět a má raději podvádět svého partnera, ale vlastně i sebe?

A co když se s partnerem k sobě v sexu opravdu nehodíme, respektive sex jedné či druhé straně nejenže nepřináší žádné potěšení, ale naopak ji nudí či dokonce odpuzuje, zatímco s jiným partnerem do sebe naše těla zapadnou jako dobře poskládané puzzle? Máme žít v celibátu, nebo zůstat v manželství a mít mimomanželského partnera, přestože nám soužití v bigamii nevyhovuje? A čekat, až děti dorostou, abychom se mohli rozvést?

Zvláště ženy (ale z praxe vím, že i celá řada mužů) nedokážou v takovém vztahu, který je trhá na dvě strany, dlouhodobě žít. A pokud se pro tento model rozhodnou, často trpí

deprese, těžkými pocity viny a nespokojeností, která se odráží na dětech a na celkovém stavu chátrajícího manželství.

A co ti, kteří se prostě s partnerovou nevěrou vyrovnat nedokážou?

Přestože Miroslav Plzák neochvějně tvrdí, že *„sexuální věrnost se v manželství slibovat nemá a ze sexuální nevěry se nemáme sesypat jako hromádka karet“*, skutečnost je taková, že lidé se často sypou a nevědí, jak se s danou skutečností vyrovnat. Jestliže je podváděný partner zoufalý a jeho psychika dostává zabrat, Miroslav Plzák zastává názor, že se jedná *„nikoli o reakci supermorální, nýbrž o reakci chorobnou. Koneckonců stačí nasadit psychofarmaka a stav se upraví.“* Tudíž chyba není podle doktora Plzáka na straně toho, kdo se nevěry dopustil, ale toho, kdo její důsledky psychicky nezvládá.

A pokud je pro někoho nevěra partnera natolik vážný přestupek proti společnému soužití, že se s ním smířit nedokáže, je to nakonec jeho vina, když s pocitem zrady nedokáže žít a raději volí cestu rozchodu?

Plzákovo heslo *„Budme si tak oddaní, že se nerozvedeme, ani když se sexuálně zpronevěříme...“* není většina lidí schopna přijmout za své.

Pojďme se tedy začít do několika příběhů, v nichž hraje nevěra hlavní roli. Ještě předtím bych se však chtěla podělit o jednu zkušenost. Když jeden a tentýž příběh vypráví žena a nezávisle na ní její partner, mám často pocit, že se jedná o dvě naprosto rozdílné situace. Je to dáno tím, že každý vidí daný stav ze svého úhlu pohledu, jinak ho prožívá, vidí příčiny a často i důsledky někde jinde. Tyto věci nelze popsat zcela objektivně. Proto jsem některé příběhy nechala „odvyprávět“ očima ženy a jiné zase pohledem muže. Domnívám se, že takové dvojí vidění jedné a téže situace může být mnohdy docela poučné.

MANŽELSTVÍ S RUČENÍM OMEZENÝM

To, co někdy vypadá na první pohled jako ideální rodina, se na druhý pohled může jevit jako zlatá klec, v níž nebývá zrovna do zpěvu.

SANDRA

Když jsem poprvé zjistila, že mě manžel podvádí, chtěla jsem se rozvést. Jenže tenkrát se mu podařilo přesvědčit mě, že to byl jen úlet, který v jeho životě nic neznamená, že miluje jenom mě a dceru a že by nás nikdy neopustil.

Co poradit?

Miroslav Plzák tvrdí, že všechny opuštěné nebo rozvedené ženy „*si najdou nového prince, znovu se zařadí do práce a do života a vůbec netrpí samotou. Za nějaké tři měsíce je po bolesti a ženská znovu vykvete jako kytička.*“

Bohužel vím, že tak jednoduché to není. Zdaleka ne každá žena si najde jiného partnera, přestože by ho třeba chtěla. Realita je taková, že příležitostí k seznámení s nezadaným mužem z těch či oněch důvodů u ženy ve středním věku rapidně ubývá. Rozvedená žena má často na starosti celý náročný chod domácnosti, při hledání nového partnera musí zohledňovat jeho vztah ke svým dětem atd., což její situaci výrazně ztěžuje. Ve většině případů však žena potřebuje žít pro někoho a bez partnera se často cítí neúplná.

A už vůbec nemohu souhlasit s tím, že po třech měsících se většina žen z krize otřepe a opět rozkvete. Rozhodně to neznamená, že by rozvedená žena nemohla začít nový (a někdy opravdu i lepší) život, ale zcela jistě trvá delší dobu, než k tomu může dojít. I v tomto případě je vidět, že Miroslav Plzák nahlíží na nevěru očima nevěrného

muže, kterému skutečně může stačit pouhý čtvrtrok (některému dokonce i méně), aby se vrhnul do nového partnerského vztahu. Ani mužský přístup k nevěře však samozřejmě nelze zevšeobecňovat.

Protože Lenka už své rozhodnutí udělala a nemůže je vzít zpět, mohu jen nabídnout několik rad pro všechny podobně postižené.

❖ **Jednat v afektu se nevyplácí**

Dříve, než se pustíme do jakéhokoliv razantního (a tím zpravidla nevratného) řešení či odvety, bylo by prozíravější se zklidnit a uvažovat. Za nějakou dobu totiž můžeme na celou situaci nahlížet jinak než v okamžiku, kdy jsou naše city rozjitřené, zraněné a ublížené. I když nevěra bolí, vyplatí se uvažovat racionálně a není moudré manžela posílat k milence, i kdybychom ho sebevíc chtěli potrestat. Zpravidla takovým jednáním potrestáme nejvíc sebe.

❖ **Nemá smysl se ohlížet zpět**

Pokud už ale jednou rozhodnutí padlo a Lenka prošla rozvodem, nemá smysl se stále ohlížet zpátky. Probírat se neutěšenou životní situací nikomu nepomůže, a už vůbec není řešením utápět pocity osamění v alkoholu. Pokud žena začne svůj žal zapí-

❖ **Může být reakce na přiznanou nevěru rozumná?**

Karlova reakce na Jitčino přiznání naneštěstí rozumná nebyla. Nejprve se nepřiměřeně trápil, později se ke slovu dostala žárlivost, výslechy, kritika a výčitky, které začaly nebezpečně podkopávat jejich vztah. Svou roli mohlo samozřejmě sehrát i to, že Karel neměl předchozí sexuální zkušenosti, tudíž si vztah do značné míry idealizoval. Ten, kdo za sebou nemá žádný sexuální vztah, může být sice vnímán velmi romanticky jako někdo, kdo nám patří zcela bezvýhradně, nicméně z hlediska potencionální nevěry do budoucna se jedná o jednoho z nejrizikovějších partnerů vůbec. Takový člověk (pravděpodobnost se ještě mírně zvyšuje u muže) může mít po několika letech manželství pocit, že si nic neužil, a může se snažit dohnat to, co podle svého názoru v mládí zameškal. Zejména se to projevuje v období tzv. krize středního věku, která člověku dává silně pocítit obavu ze zavírajících se vrátek nebo ujíždějícího vlaku.

❖ **Nevěra na oplátku**

Třetím, a tentokrát už nejméně logickým momentem, je Jitčín návrh, aby se Karel za určitých omezujících podmínek dopus-

DVA ROKY JSME SPOLU NESPALI

Průměrný muž obvykle nečeká, že se jeho žena promění každý večer v sexuální akrobatku, ale doufá, že sex bude častěji než jedenkrát do roka.

MARCELA

Nevím, co mám dělat. Mám pocit, že jsem v bezvýchodné situaci, z níž se neumím dostat. Manžel si našel před čtyřmi měsíci přítelkyni, která je naneštěstí svobodná, a odstěhoval se k ní. Tvrdí, že už si nemohl pomoci, když jsme spolu víc než dva roky vůbec nespali. Prý se to snažil vydržet, už kvůli dětem nechtěl manželství rozbít, ale pak to šlo ráz na ráz. Říká, že za všechno mohu já, když jsem odmítala sex, ale já jsem v sobě měla nějaký blok a nevěděla jsem, co s tím. Ze začátku jsem se přemáhala, ale pak jsem si řekla, že jsme spolu přece kvůli jiným věcem než kvůli posteli. Měla jsem starosti v práci a také jsem na všechno byla úplně sama. Manžel byl jednu dobu pořád pryč, tři roky jezdil domů jen na víkendy. Teď pracuje v našem městě, ale stejně se chodí domů jenom vyspat. Víím, že má náročné zaměstnání, a ještě k tomu začal dálkově studovat vysokou školu, ale pravdou je, že všechno bylo na mně. Manžel zajistil rodinu finančně, ale já se starala o děti, o dům a k tomu jsem chodila do práce, měla

❖ Jaká je perspektiva manželství?

Rizika existují v případě, že Andrea bude usilovat o rozvod, ale i v případě, že se rozhodne v manželství setrvat.

Při rozvodu bude mít výčitky svědomí, že rozbila synovi rodinu, a zdaleka není jisté, že se Petr do budoucna ukáže jako perspektivní partner. Jednak je ještě stále ženatý a od úvah o rozvodu k rozvodu samotnému bývá hodně daleká cesta, jejíž cíl se může neustále ztrácet v nedohlednu. Po opadnutí první vlny zamilovanosti může Andrea zjistit, že také jako partner není ideální, navíc se mohou projevit problémy se synem, který nemusí nového partnera přijmout, nebo to mohou být těžkosti s Petrovými dětmi, s nimiž je v novém vztahu rovněž nutno počítat.

V případě, že se Andrea rozhodne setrvat v manželství, hrozí riziko, že až Martiniovi otrne, začne se chovat podle dřívějšího scénáře. A to už by znovu jen těžko zvládla. Proto je pro ni rozhodování tak těžké. Nicméně rozhodnutí musí padnout, protože ani manželovy pocity viny za vzniklou situaci nebudou přetrvávat věčně ani jeho dobrá vůle návrat jí usnadnit není nevyčerpatelná. Andrea by si měla uvědomit, že hrozí i varianta odchodu z jeho strany, pokud se

mimomanželského vztahu nedokáže včas vzdát. Teď je o ni zájem jak ze strany manžela, tak ze strany milence. Když vezmeme v úvahu, že dříve jí chyběl jakýkoliv zájem, není se ani čemu divit, že je bezradná a neví, co si má počít.

Rozhodně však v tomto případě stojí za pokus manželství zachránit. Nestačí však opravit jen fasádu, je nutné postupně přebudovat vnitřní strukturu, aby se v něm cítili dobře Martin i Andrea. Pak teprve může jejich manželství dostat druhou šanci.

V HLAVNÍ ROLI TCHYNĚ

Když neumíme rodičům vymezit hranice, za které je nepustíme, jen sotva můžeme doufat, že partner vedle nás bude spokojený.

VANDA

Když jsme se přestěhovali z Prahy na malou moravskou vesnici, myslela jsem si, že je to pouze přechodně kvůli manželovu zaměstnání. Strašně se mi po Praze stýskalo. Kromě mámy, která na mně od té doby, co se naši rozvedli, úplně visela, tam mám i všechny kamarádky. Ráda bych se proto vrátila. Jenže ta provizorní doba dnes trvá už deset let, mezitím jsme po-

❖ Workoholik jako partner

Takový člověk vnímá svět víceméně účelově, obvykle nehýří city ani nebývá příliš romantický, svou lásku vyjadřuje spíše praktickou obětavostí a více na materiální úrovni. Získává přitom pocit, že pro ty, které má rád, už udělal dost a dál nechce být vyrušován ve své práci. Jeho partnerka tak může lehce nabýt dojmu, že láska je pryč, a může se začít utápět v pocitech opuštěnosti a osamění.

Bez peněz se žije špatně, ale jejich dostatek nedokáže zaručit spokojené manželství. Žena sice přivítá materiální zabezpečení, ale především potřebuje, aby ji partner vnímal. Potřebuje citovou blízkost, a pokud ji dlouhodobě neposkytuje partner, začne ji dříve či později hledat jinde. Mnozí muži dělají velkou chybu, když se domnívají, že stačí rodinu zajistit finančně. Pokud se muž vrací z práce večer, když už manželka spí, nebo je za celý den tak utahaný, že si dá po večeři jedno dvě piva a u televize pravidelně během půlhodiny usíná, bude se žena cítit nespokojená, odstrčená a nemilovaná, i kdyby rodinu zabezpečoval po hmotné stránce sebelíp.

Když práce narušuje rodinný život, když manžel pravidelně pracuje i o víkendech a je nervózní při představě, že by měl strávit

❖ Vyzrazit klín klínem

Také nápad, že by se s někým seznámil i on, aby se mu alespoň trochu ulevilo, Bedřich rychle zavrhl, protože na tento způsob života nemá povahu. Navíc taková odplata obvykle bývá začátkem konce manželství, protože záletník tak má ospravedlněný svůj román. A kromě toho, člověk nikdy neví, kdy pomsta přeroste v citovou záležitost, z níž je pak obtížné vykličkovat.

❖ Jak zachránit manželství

I v manželství Bedřicha a jeho ženy, která se s největší pravděpodobností vůbec nechce rozvádět, by nejspíš všechno vyřešil čas. Bedřich by však musel změnit některé projevy chování a musel by potlačit svou žárlivost. Neustálé podezírání, křik, výbuchy vzteku, kontrola či likvidace mobilního telefonu mohou naopak téměř jistě přispět k rozpadu manželství. Navíc, pokud se takové scény pravidelně odehrávají před dětmi, může se tato neurotická domácí atmosféra trvale podepsat na jejich psychice.

DUCHOVNÍ LÁSKA

Můžeme milovat celé lidstvo, ale někdy stačí docela obyčejně milovat vlastního manžela.

řešitelný než nevěra v pravém slova smyslu. Je v ní totiž obrovská míra idealizace, skrze jejíž clonu se dokáže jen málokterý partner, který se cítí podvedený, prokousat. I v případě, že by se Vladka s Václavem přestala stýkat, může vůči manželovi pociťovat odpor, averzi, manipulaci a absolutní nepochopení.

Někdo by mohl namítnout, že pokud prokazatelně nedošlo k fyzickému kontaktu, nejedná se o nevěru v pravém slova smyslu a Ondřej by se měl nad manželčiny „úlety“ povznést a nic neřešit. Když ale cítíme, že nám partner, na němž nám ještě stále záleží, uniká někam, kde pro nás není místo, nemusíme v sobě najít sílu hodit všechno za hlavu nebo se zařídit po svém.

VIRTUÁLNÍ NEVĚRA

Nevěra se dnes skrývá především v mobilech a e-mailových schránkách, aby tak ničila naše vztahy. A není vůbec jednoduché s ní bojovat.

KAMILA

V posledním půlroce to už s manželem nebylo k vydržení. Byl sice doma, ale skoro se mnou nemluvil, většinu času komunikoval jenom

Pochopitelně je nejlepší se do takovéto těžko řešitelné situace vůbec nedostát a s ženatými muži si nic nezačínat. Jenže to by byla rada příliš jednoduchá, schematická a hlavně v nynější situaci k ničemu. Srdce si totiž nedá poroučet. S postupem času se však do každého vztahu začne vkrádat i rozum a ten Žanetě našeptává, že by měla situaci začít nějak řešit.

❖ Proč navazují mladé ženy vztahy s muži ve věku jejich otce?

Vazba na staršího muže vzniká zejména tehdy, pokud je žena silně citově závislá na svém otci, nebo ji otec naopak odmítá, nebo v rodině nebyl. Takový muž potom ve vztahu sice funguje jako partner, ale současně supluje i roli otce. Obvykle se jedná o člověka s vyšším společenským statutem nebo o muže finančně zajištěného, k němuž partnerka vzhlíží jako k otcovské autoritě. Vztah mezi mladou ženou a starším mužem je obvykle ve společnosti dobře akceptován, zejména v době, kdy je muž ve středním věku, plný sil, ale už na vrcholu své pracovní kariéry. Takový muž je schopen nabídnout mladé partnerce to, co jí její vrstevníci při nejlepší vůli dát nemohou. A netýká se to pouze finančního zajištění, ale i zkušeností,

věk ani na těhotenství, zůstávají bez partnera, bez dítěte a s vědomím, že všude kolem je plno mladších konkurentek.

ROZVEDL SE – A CO DÁL?

Když už jsme ženatého partnera dotlačili k rozvodu, jaksi samozřejmě a po právu se očekává, že s ním budeme chtít žít.

SVĚTLANA

Když jsem nastoupila do nové práce, ani v nejmenším jsem netušila, jak se mi změní život. Za sebou jsem měla náročný a dosud nevyřešený vztah s otcem, dva partnerské vztahy, které skončily naprostým fiaskem, a před sebou obavy, že jsem odsouzená k doživotní samotě. Jenže po dvou měsících bylo všechno úplně jinak.

V zaměstnání jsem našla spřízněnou duši. Byl to o deset let starší kolega, se kterým jsme si měli stále o čem povídat, a v jeho blízkosti jsem se cítila tak dobře, jako ještě s nikým. Sympatie byly oboustranné a nikoho z nás zpočátku nenapadlo, že by se z toho mohlo vyklubat víc. Ale jak čas plynul, duševní spřízněnost se postupně změnila v lásku. Když mi došlo, že je Leoš ženatý a osud mu k tomu ještě nadělil tři děti, z toho jedno postižené, bylo pozdě. Byla jsem ve vztahu už tak citově zaháčkovaná,

Několik úvah na závěr, aby nevěra neohrožovala náš vztah

Nemá smysl strkat hlavu do písku a myslet si, že zrovna našeho manželství se nevěra dotknout nemůže. Na tomto místě nejspíš nelze než souhlasit s Miroslavem Plzákem, že „nevěra je past nachystaná na každý citový vztah“, ať už se nám to líbí nebo ne. To však neznamená, že bychom ji měli zlehčovat, podceňovat, omlouvat, nebo dokonce považovat za normální. Když už je naše manželství nevěrou ohroženo, záleží na každém z nás, jak se s ní dokážeme vypořádat. Jestli jsme schopni partnerovi odpustit, nebo jeho zradu unést nedokážeme. Nicméně, musíme počítat s tím, že partnera opravdu uhlídat nelze. Ale co můžeme udělat, je pracovat sami na sobě, aby nevěra ohrožovala naše manželství co nejméně.

Pokud nebereme v úvahu neposedné typy, které se budou pouštět do záletných dobrodružství za všech okolností, protože je k životu prostě nutně potřebují (už při výběru partnera je dobré zvážit, zda jsme schopni s tímto typem člověka trvale žít), přece jen máme jakousi šanci riziko nevěry snížit. Nikoliv vyloučit, protože jistotu zachování věrnosti nám bohužel opravdu nikdo dát ne-

může. Přesto si myslím, že pokusit se udělat něco pro to, aby se nevěra nevetřela do našeho manželství, za to stojí. Je to však stejná dřina jako vždy, když chceme něčeho dosáhnout nebo něco získat. Pro kariéru je většina z nás ochotna obětovat spoustu volného času, nezměrného úsilí a odříkání. Tak proč bychom se nemohli pokusit udělat něco podobného pro své manželství?

Chce to jen mít trpělivost budovat vztah krůček po krůčku, naučit se vnímat člověka, s nímž žijeme, a nebýt zahleděni sami do sebe. Chce to s tím druhým mluvit o tom, co se nám líbí, co bychom si přáli, a naopak co nám vadí. A chce to stejnému také naslouchat. Když se však vzájemná komunikace partnerů scvrkne do několika vět měsíčně, zákonitě se začnou ve společném životě míjet.

Aby manželství nebylo nevěrou tolik ohroženo, je třeba bojovat i proti nudě a stereotypu v manželské ložnici. Sex je nedílnou součástí vztahu a nespokojenost ve vztahu (která s sebou zákonitě nese zvýšené riziko nevěry) může být zapříčiněna právě nedorozuměním v sexu. Pokud o něm s partnerem nemluvíme, ať už je to kvůli nepřekonatelnému studu nebo proto, že si myslíme, že by to stejně k ničemu nevedlo, je to vždycky

O NEVĚŘE TROCHU JINAK

Pohled na nevěru v knize, kterou právě držíte v ruce, se v mnohém liší od knih, které byly o nevěře dosud napsány. Autorka se zamýšlí mimo jiné nad tím, zda je opravdu normální být nevěrný, jak tvrdí náš „největší odborník na nevěru“ Miroslav Plzák. Na rozdíl od něj Ida Myslikovjanová nevěru nebagatelizuje, ani ji nevnímá jako program přírody, s nímž bychom se měli naučit trvale žít. Zbytečně neteoretizuje, nemoralizuje, nepředkládá zaručené recepty, ale hledá východiska. Snaží se hlavně o pohled na nevěru zevnitř očima podváděného, ale i podvádějícího partnera.

Konkrétní zkušenost s nevěrou je nepřenosná a žádná slova nedokážou zmírnit bolest, kterou lidé prožívají při zjištění, že je partner podvedl, že nedokázal odolat pokušení nebo že miluje někoho dalšího. Přesto je dobré vědět, co prožívají ti druzí, kteří se s nevěrou ve svém životě potýkají. Proto kniha obsahuje i jedenadvacet příběhů z poradenské praxe s nastíněním možných východisek z krize, která často hrozí rozpadem manželství.

Kniha O nevěře trochu jinak je autorčinou pátou knihou.

www.anag.cz

ANAG[®]
ANDRAGOGOS
AGENCY